

Del seu pare i dels seus oncles, contemporanis del Barretons de Torroella, dels Cadiraires de l'Escala, dels Reis de l'Armentera, de N'Agramont i els Rossinyols de Castelló..., transmet la memòria de totes les cobles i d'infinitat de músics, personatges, fets i vicissituds, però el seu relat, de tard o de lluny, propendeix a la referència de caire encara més popular: com eren les plaçades de festa major en el tombant de segle, llavors que regien els pentinats femenins en trossa, i en l'indument els sacs, gipons i faldilles llargues fins als peus, tot en roba de cotó; en els homes era vigent, majoritàriament, la brusa de patén damunt els pantalons. Diu que durant el primer decenni, d'un vestit de vellut, aspiració de molts i plaer de molt pocs, els sastres en cobraven deu pessetes, amb armilla i folrat de llana, però deu pessetes aleshores eren comptats els qui se les podien veure a la butxaca.

Ja, com a experiència personal, narra com a les ballades s'hi començà d'anar mudat de vestit i sabates gràcies a la millora econòmica que experimentà el país pels volts de la Guerra del 14; fa esment del barret de palla planer de la seva primera joventut (també la del meu pare) que encomanava un aire rioler a les concentracions sardanístiques –vegem, sino, les postals de l'època mostrant aquella escampada de discos clars sobre la gentada, talment com un estol de flors en primavera emergint damunt la serrellera d'un sembrat. Si la barretina i la gorra presentaven tantes jeies com testes cobrien, el "canotier" pel fet de ser més vistós de color i forma, ressaltava majorment la posició peculiar amb què el lluïa el propietari respectiu. A l'oncle li agrada de remarcar aquests trets personals que individualitzen cada component de la comunitat; allò que Jacint Bosch, de Figueres, definia com un atribut sardanístic: "la diversitat dintre la unitat".

